

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/24/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119012370
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8119012370.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Petra Tobiaša a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 06.08.2020, v trestnej veci obžalovaného V. A., pre zločin lúpež podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/131/2019 zo dňa 27.05.2020, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému

V. A., nar. XX.XX.XXXX v W., trvalé bytom V. XXX,
okr. W., t. č. v ÚW a ÚVTOS W.,

u k l a d á :

Podľa § 188 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. d) Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný V. A. uznaný vinným zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 23.08.2019 v čase okolo 15:00 hod. v W. v bývalých tzv. D. na ul. V. v W., lúpežne prepadol mal. S.S., nar. XX.XX.XXXX, bytom W., ul. Q., a to tým spôsobom, že pod slovnou hrozbou polámania rúk mu z ruksaku odcudzil 9 CD kaziet na Playstation 4 a takisto pod slovnou hrozbou polámania rúk mal. P.F., nar. 08.12.2005, bytom W., ul. M. A. č. X tak, že tomuto z jeho ruksaku odcudzil retiazku zo žltého kovu s prívieskom v tvare krížika, pričom vzhľadom na výzor a fyzické proporcie maloletých si bol vedomý toho, že sa zmocňuje vecí, patriacich maloletým osobám - deťom a keď mu v jeho konaní chceli obidvaja maloletí zabrániť, opäť im povedal, že im doláme ruky, čím takto svojím konaním im spôsobil škodu, a

to mal. S.S. vo výške 105,50 EUR a mal. P.F. škodu vo výške 1,- EUR, pričom k zraneniu maloletých osôb nedošlo.

Za to mu súd podľa § 188 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona pri neexistencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Tr. zákona a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal obžalovaný písomne odôvodnené odvolanie, prostredníctvom svojej obhajkyne. V písomných dôvodoch odvolania po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že dôkazmi, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané, nebolo preukázané, že sa stal skutok tak, ako je uvedený v rozsudku. Tvrdenia v skutku o tom, že si bol vedomý toho, že sa zmocňuje vecí patriacich maloletým osobám vzhľadom na výzor a fyzické proporcie, neboli predmetom dokazovania. Súd túto skutočnosť iba tvrdí, pričom ani v samotnom odôvodnení rozsudku sa touto podstatnou otázkou súd vôbec nezaoberal. K tomu ako vnímal poškodených a či vie, koľko mali rokov, sa nikdy nevyjadroval a to či už spontánne alebo na otázku súdu, či prokurátorky. To, či je schopný správne odhadnúť vek poškodených, by bolo možné zistiť iba na základe jeho vyšetrenia znalcom - psychológom. Takisto nie je ničím preukázané tvrdenie v skutku o tom, že sa mal vyhrážať polámaním rúk mal. B.. B. toto nikdy netvrdil. Ani tvrdenie o tom, že sa mal vyhrážať mal. W. polámaním rúk a odcudziť mu retiazku, nie je spoľahlivo preukázané. Napriek tomu, že rozsudok má 10 strán, odstránením závažných rozporov v podstatných dôkazoch sa súd vôbec nezaoberal. Iba stroho v jednom odseku skonštatoval, že ide iba o rozpory v chronológii, pričom tieto rozpory odôvodnil vekom maloletých a charakterom skutku. Nie je ani zrejmé, akú chronológiu mal súd na mysli, či chronológiu vyhrážok, chronológiu konania jednotlivých maloletých alebo chronológiu jeho konania. Výpoveď ani jedného z maloletých sa však nezhoduje nielen v chronológii ako sa súd snaží tvrdiť, ich výpovede sa nezhodujú v podstatných okolnostiach skutku a to ohľadom toho, aké slová mal vo vzťahu k maloletým použiť, kedy mal tieto slová použiť, kde sa nachádzali jednotliví maloletí v čase skutku, za akých okolností maloletí otvorili svoje ruksaky. Mal. B. na začiatku výsluchu uvádza, že sa ho mal spýtať, čo má v batohu a následne ho otvoril. V závere výsluchu však už uvádza, že dôvodom, prečo otvárali ruksaky, bola skutočnosť, že tam hľadali cigarety na jeho žiadosť, keďže už v minulosti sa s poškodenými stretol a spoločne fajčili. Mal. B. uvádza, že mu mal povedať „buc cicho, bo ci prijebem“, uviedol, že mal. A. uviedol len, aby bola ticho a do ruksaka poškodeného W. nepozeral a nič mu nezobral, nijako sa mu nevyhrážal. Tiež uviedol, že A. sa v čase údajného skutku nachádzala na streche. A. mal povedať, aby bola ticho. Pri svojom výsluchu pred vyšetrovateľom uviedol mal. B., že mal povedať A., že jej poláme ruky v súvislosti s tým, že ho opakovane fotila. Výpoveď mal. B. najviac korešponduje s jeho výpoveďou o tom, kde sa nachádzala mal. A., čo jej povedal, v akej súvislosti a tiež o tom, že poškodení neotvárali ruksaky z dôvodu, že ich chcel prehľadať, ale preto, že v nich hľadali cigarety. Tiež sú zhodné výpovede mal. B. a jeho o tom, že sa s poškodenými stretol už niekoľko dní pred údajným skutkom, teda sa poznali. Nešlo pre poškodených o cudzieho človeka, ktorého by sa mali báť. Pokiaľ B. tvrdí, že sa ho bál, pretože bol hrôzostrašný, ide iba o stereotyp, ktorý je vytvorený vo vzťahu ku Rómom, ktorým on je. B. tiež uviedol, že mu veril, že mu CD vráti a dokonca sa sám ponúkol, že na druhý deň mu na výmenu prinesie ďalšie CD. Poukázal na to, že všetky tieto okolnosti uviedol mal. B. až na základe jeho otázok, teda je zrejmé, že maloletý hovorí pravdu, pretože išlo o okolnosti, na ktoré sa mohol opýtať len on, keďže on bol prítomný pri údajnom skutku, o ktorých nemohol vedieť ani prokurátor ani sudca. Teda, ak tieto okolnosti maloletí spontánne nevypovedali, bez jeho otázok by neboli ozrejmene. Maloletí poškodení jednoznačne zatajujú konkrétne okolnosti, za ktorých malo dôjsť ku údajnému skutku a uvádzajú iba okolnosti, ktoré zapadajú do verzie o tom, že im mal Róm ukradnúť veci. Zo zápisníc o hlavnom pojednávaní je zrejmé, že ak kládol otázky poškodeným a mal. A., títo všetci mu tykali. Možno teda predpokladať, že to nebol pre nich neznámy človek, ktorého by sa museli báť, ale osoba, ktorú poznali. Táto skutočnosť tiež potvrdzuje verziu pošk. B. o tom, že sa všetci traja niekoľko dní pred skutkom už s ním stretli. A. a W. túto skutočnosť popreli a to napriek tomu, že o tom vypovedá B.. Mal. W. vypovedal, že ho mal vyzvať, aby otvoril ruksak a ak tak neurobí, poláme mu ruky. Uviedol, že toto mal povedať v množnom čísle, teda aj vo vzťahu ku mal. B., pričom túto skutočnosť mal. B. neuviedol. Ohľadom skutočností, kto sa v tom čase nachádzal pri ňom, najprv uvádza, že všetci traja maloletí, následne, že to bol iba on a B. a následne zase, že všetci traja - W., A. aj B.. Čo sa týka retiazky, ktorú mal W. zobrať, na hlavnom pojednávaní predsa tvrdil, že ju chcel od mal. W. kúpiť. Sudkyňa jeho otázku smerovanú W., či mu ju nechcel predať za

2 €, bezdôvodne nepripustila. Pritom išlo o podstatnú okolnosť pre posúdenie, či mu poškodený vydal retiazku dobrovoľne, ako to opakovane tvrdil. Navyše aj podľa výpovede B. poškodenému W. nemal nič zobrať. Mal. A. nevypovedala spontánne na začiatku o akýchkoľvek vyhrážkach z jeho strany. O vyhrážkach začala hovoriť až na otázky sudkyne. Pokiaľ súd tvrdí, že je usvedčovaný aj výpoveďou mal. A., potom je potrebné poukázať na to, že jej výpoveď je v rozpore s výpoveďou B. B., keď tento tvrdí, že pri ňom v čase spáchania skutku vôbec nebola. Poškodený B. tiež uviedol, že sa jej nijakým spôsobom nevyhrážal. Takisto uviedol, že nič nehovoril mal. W.. Výpoveď A. nekorešponduje s ostatnými výpoveďami, ani v slovách, ktoré mal použiť, vo vzťahu ku komu a ani kde sa mala mal. A. nachádzať. Zároveň je tu rozpor o tom, kde mal mať poškodený W. H. retiazku. Nebolo objasnené ani to, či ju mal mať na krku alebo v ruksaku alebo v nohaviciach. Taktiež je pochybné tvrdenie mal. A. o tom, že mal páliť krížik na retiazke W. H., aby zistil, či je tento pravý. Takáto skutočnosť, ak by bola pravdivá, by musela nevyhnutne utkvieť v pamäti maloletých. Maloletý B. ani nevypovedá o tom, že mal. W. mal zobrať vôbec nejakú vec a už vôbec nie o tom, že mal páliť retiazku. Toto tvrdenie nepotvrďuje ani mal. poškodený W., ktorý o žiadnom pálení jeho retiazky nevie. Dokonca podľa vyjadrenia matky pošk. B. jej mala A. povedať, že sa jej mal vyhrážať znásilnením. Z výsluchu mal. A. pred vyšetrovateľom je tiež zrejmé, že táto opisuje to, ako sa s ním mali stretnúť tak, že bolo jasné, že ich chce okradnúť. Pritom z jeho výsluchu a z výsluchu mal. B., W. je zrejmé, že keď ho zbadali, tento mal sedieť na zemi a nešiel k nim, tak ako to mal. A. uvádza. Súd zľahčuje vážne rozpory vo výpovediach maloletých a tvrdí, že charakter trestnej činnosti si to ani nevyžaduje. Nie je zrejmé, čo má súd na mysli, keď tvrdí, že pri zločine lúpeže nemusí byť zistený skutkový stav a je možné ho odsúdiť bez toho, aby boli vážne rozpory vo výpovediach odstránené. Nie je možné ho preto uznať vinným z trestného činu lúpeže bez toho, aby bolo bez pochybností zistené, že ku vyhrážkam došlo. Ak maloletí vypovedajú diametrálne odlišne o tom, aké vyhrážky mal voči nim použiť, v akom časovom okamihu, kde sa jednotliví maloletí v čase vyhrážok mali nachádzať, potom je pochybnosť o tom, či nejaké vyhrážky vôbec použil. Ak súd tvrdí, že maloletí uvádzali okolnosti skutku svojim rodičom, potom je potrebné zdôrazniť, že z rozsudku nie je zrejmé, z akých výpovedí rodičov poškodených súd vychádzal, ktoré tvrdenia rodičov maloletých mali byť dôkazom o tom, že sa skutok stal. Výpovede rodičov (J. B. a B. H.) z prípravného konania súd neprečítal, teda nie je možné z nich vychádzať. Pokiaľ súd vypočul B. H. a J. B. na hlavnom pojednávaní, zdôrazňuje, že obe matky boli pri výsluchu svojich detí a v podstate vypovedali zhodne o údajných vyhrážkach rovnako ako ich deti. B. H. tvrdila, že jej W. uvádzal vyhrážky týkajúce sa polámania rúk a J. B. uvádzala skutočnosti o tom, že sa mal. B. vyhrážať, že „mu jednu prijeba“. Teda vypovedajú zhodne o tom, čo počuli pri výsluchu svojich detí. Už nie je možné rozlíšiť, čo im deti v skutočnosti povedali a čo si iba osvojili pri výsluchu ich detí, pri ktorých boli prítomné. Navyše ich výpoveď, ak boli pri výsluchu, nemôže byť nikdy vyhodnotená ako objektívna bez zaujatosti a bez snahy pomôcť vlastným deťom a vypovedať zhodne ako vypovedali deti a tieto ochrániť. Navyše podľa tvrdenia J. B. jej mala A. iba povedať, že sa jej mal vyhrážať znásilnením, čo mal. A. nikdy nepotvrdila, pričom mal. A. jej neuvádzala, že by sa im mal vyhrážať polámaním rúk. Nie je ani zrejmé, na základe čoho súd rozpory vo výpovediach ospravedlňuje vekom maloletých. Súd nikdy nedal skúmať psychický stav maloletých a nikdy neprizval znalca z odboru psychológie, aby sa vyjadril ku vierohodnosti týchto svedkov. Ak je podľa súdu prípustné, že vzhľadom na vek si nemusia maloletí pamätať presné okolnosti skutku, nie je zrejmé, prečo im potom uveril, že sa skutok stal a prečo uveril iba jednej z tvrdených verzií. Maloletí svedkovia neboli nikdy vyšetrení znalcom z odboru psychológie, pričom o tom, či sú schopní maloletí zapamätať si okolnosti skutku a či sú schopní ho správne reprodukovať, je oprávnený vydať odborné stanovisko iba znalec. Súd si tak urobil svoj názor bez akéhokoľvek odborného vyjadrenia a tento svoj názor ničím neodôvodnil. Zo znenia skutku je zrejmé, že súd uveril tvrdeniam mal. W. o tom, že sa mal vyhrážať polámaním rúk a už neuveril mal. B. o tom, že to nepovedal a povedal, že „mu jednu prijeba“ a o žiadnych vyhrážkach polámaním rúk sa nezmieňuje a taktiež tvrdí, že mal. W. sa nevyhrážal. Taktiež nie je pravdivé tvrdenie súdu, že výpovede maloletých sú zhodné v rozhodných skutočnostiach. Z rozsudku nie je zrejmé, ktoré sú rozhodné skutočnosti. Je to iba ďalšie všeobecné konštatovanie, ktoré súd bližšie nezrejmil. Rozhodné skutočnosti sú tie, ktoré sa týkajú samotného skutku tak, ako bol formulovaný a teda, že obžalovaný sa mal vyhrážať poškodeným tým, že im poláme ruky a tiež okolnosť o vedomosti obžalovaného o veku poškodených. Opätovne zdôraznil, že mal. B. nikdy neuviedol, že sa mu mal takto vyhrážať a navyše uviedol, že mal. W. sa nevyhrážal vôbec. Taktiež je podstatné, kde sa jednotliví maloletí nachádzali. W. H. tvrdí, že všetci maloletí boli pri ňom počas skutku. B. tvrdí, že tam A. vôbec nebola, pretože bola na streche. A. zase vypovedá, že bola iba na začiatku a potom odišla aj s W. a skryla sa. Poukázal na to, že mal. B. priznal, že skutočným dôvodom, prečo otvárali ruksaky, bola skutočnosť, že obvinený ich žiadal, aby sa pozreli, či v nich nemajú cigarety. Už samotnú túto skutočnosť nemohli maloletí svojim rodičom priznať, pretože by museli priznať, že fajčia. Bolo samozrejme jednoduchšie

uvádzať skutočnosti o tom, že obžalovaný bez akéhokoľvek dôvodu žiadal, aby ruksaky otvorili a ukázali, čo v nich majú. Poukázal tiež na to, že ak súd vychádzal z výsluchu maloletého B. pred vznesením obvinenia, potom treba zdôrazniť, že výslovne maloletý neuviedol, že mal použiť vyhrážky o polámaní rúk, iba uvádza, že myslí, že to tak bolo a pri otázke, či mu dal CD dobrovoľne, nevyzvedá spontánne, ale pri odpovedi na túto zásadnú otázku musí premýšľať. Z tohto dôvodu má zato, že ak súd neustálil, aké vyhrážky a kedy mal použiť, nezistil podstatnú skutkovú okolnosť k tomu, aby mohol skonštatovať, že sa stal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu. Je zrejme, že súd si svoju úlohu zjednodušil a uspokojil sa iba so všeobecným tvrdením v duchu „asi im niečo povedal, neviem, čo ale je to jedno, pretože čokoľvek, čo mal povedať podľa tvrdení maloletých poškodených, bola vyhrážka“. Preukázanie, že skutočne použil vyhrážky je podstatnou okolnosťou skutku, bez ktorej nemôže byť skonštatovaná jeho vina v posudzovanom prípade. Ak súd pochybnosti neodstránil, mal postupovať v súlade so zásadou in dubio pro reo a spod obžaloby ho oslobodiť. Zdôraznil, že mu súd uložil trest odňatia slobody na 8 rokov a 8 mesiacov. Ide o tak prísny trest, že je neprípustné, aby sa súd nevysporiadal s vážnymi rozpormi medzi výpoveďami poškodených a iba skonštatoval, že charakter trestnej činnosti si to nevyžaduje. Iba strohé konštatovanie súdu, že rozpory medzi jednotlivými maloletým odôvodňuje ich vekom, je nepostačujúce. Súd je povinný svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Súd si túto svoju povinnosť nesplnil. Maloletí boli vypočutí pred vznesením obvinenia. Tento výsluch bol zachytený na videozáznam, ktorý je obsahom spisu. Vyšetrovateľ si nesplnil svoju povinnosť a nepriložil doslovný zápis uvedeného záznamu do vyšetrovacieho spisu. Ak by tak urobil, bolo by hneď zrejme, že výsluchy jednotlivých maloletých boli vykonané v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku o výsluchu svedkov, keď svedkom nebolo umožnené vypovedať o skutku súvisle a následne boli svedkom - maloletým kladené sugestívne otázky. Sugestívne otázky sa týkali hlavne údajných vyhrážok, ktoré mal ako obžalovaný použiť. Ani jeden z maloletých bez týchto sugestívnych otázok nič o jeho vyhrážkach nevyzvedal. Následne bol obvinený z trestného činu lúpeže, pričom z odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia je zrejme, že rozhodujúcimi dôkazmi, ktorými bolo vznesenie obvinenia odôvodnené, sú výsluchy maloletých svedkov. Opakovane už od začiatku prípravného konania prostredníctvom obhajkyne upozorňoval na skutočnosť, že ide o dôkazy nezákonne získané, ale ani vyšetrovateľ ani prokurátor na tieto námietky nereagovali, napriek zjavnému porušovaniu ustanovení Trestného poriadku. Dôvodom, prečo jeho obhajkyňa žiadala, aby súd ako dôkaz vykonal prehratie uvedeného videozáznamu, nebola tá skutočnosť, aby následne súd z týchto výpovedí ako dôkazov pri rozhodovaní o vine obžalovaného vychádzal, ale dôvodom boli už uvádzané skutočnosti a to, že tieto výsluchy sú nezákonné a že zápisnica o výsluchu týchto svedkov je v rozpore so skutočným priebehom ich výpovedí a preto z nej súd nemôže vychádzať. Napriek uvedenej skutočnosti súd pri rozhodovaní o vine vychádzal aj z týchto výsluchov maloletých zachytených na videozázname. Opätovne s odkazom na už uvedené zdôraznil, že ani jeden maloletý nemal možnosť o skutku vypovedať súvisle a podstatné skutočnosti a to okolností týkajúce sa údajných vyhrážok z jeho strany boli uvádzané až na základe sugestívnych otázok vyšetrovateľa. Keďže vyšetrovateľ si nesplnil svoju povinnosť a do spisu nepripojil doslovný prepis videozáznamov o výsluchoch maloletých, v prílohe (prostredníctvom obhajkyne) predložil doslovné prepisy ich výsluchov, z ktorých je zrejme nezákonný postup vyšetrovateľa. V doslovnom prepise sú zvýraznené podstatné okolnosti výsluchov, ktoré svedčia o ich nezákonnom vykonaní. Z úvodu výsluchu mal. A. je tiež zrejme, že vyšetrovateľ viedol výsluch podľa vopred pripravených poznámok a výsluch maloletých usmerňoval na základe uvedených poznámok. V súvislosti s takto vedenými výsluchmi vyšetrovateľom je zrejme, že tieto sú nezákonné a teda nezákonnosť sa preniesla aj na uznesenie o vznesení obvinenia v súlade s teóriou o plodoch z otráveného stromu. Nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia sa prenáša aj na ďalšie fázy trestného konania a preto nie je možné podať obžalobu a následne vykonať výsluch rovnakých osôb spôsobom, ktorý je v súlade so zákonom a následne na základe týchto dôkazov obžalovaného uznať vinného z trestného činu. Čo sa týka výšky samotného trestu a konštatovania, že prevažuje pomer priťažujúcich okolností a to skutočnosť, že už bol súdne trestaný, k tomu je potrebné uviesť nasledujúce: Podľa § 121 ods. 1 Tr. zákona, na mladistvého, ktorému bol uložený alebo rozhodnutím prezidenta SR zmiernený alebo odpustený trest odňatia slobody v dĺžke neprevyšujúcej jeden rok, sa hľadí, ako keby nebol odsúdený, dňom výkonu trestu, alebo dňom, kedy bolo právoplatne od takéhoto trestu alebo jeho zvyšku upustené. Z odpisu z registra trestov vyplýva, že sa naňho pri dvoch z trestov, na ktoré súd v odôvodnení rozsudku poukázal, hľadí akoby nebol odsúdený, keďže sa ich dopustil ako mladistvý a ich dĺžka neprevýšila jeden rok. Na tieto dve odsúdenia preto pri ukladaní trestu nie je možné prihliadať ako na priťažujúcu okolnosť. Čo sa týka odkazu súdu na jeho odsúdenie rozhodnutím Maidstone Crown Court zo dňa 25.10.2018, z odpisu registra trestov nie je zrejme, kedy sa mal skutku, za ktorý bol odsúdený, dopustiť, aký trest mu bol uložený, a teda nie je zrejme, či toto odsúdenie možno považovať za

také, ktoré je príťažujúcou okolnosťou podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a po takomto preskúmaní zistil nasledovné.

V konaní pred súdom boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Vzhľadom k tomu, preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu presvedčivo odôvodnil, preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou plne stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom - konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemal dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať) dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného.

Krajský súd však zistil, že okresný súd pochybil pri hodnotení skutočností rozhodných pre priznanie existencie poľahčujúcich, resp. príťažujúcich okolností v posudzovanom prípade, čo malo vplyv na určenie trestnej sadzby a teda aj výmery trestu uloženého obžalovanému. Išlo však iba o také pochybenie, ktoré po úprave výroku o treste bolo možné napraviť aj v odvolacom konaní.

Odvolací súd preto upriamil pozornosť predovšetkým na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného a preto zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu a výmery trestu.

V tejto súvislosti je potom potrebné zdôrazniť, že časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentovala, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj odvolací súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného V. A..

V prvom rade je teda potrebné uviesť, že obsah odvolacích námietok obžalovaného nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými produkovanými v rámci dokazovania.

V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov, bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov a teda, či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú nimi predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť a to do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo žalovanej trestnej činnosti.

V prvom rade použijúc spôsob hodnotenia obsahu výpovedí maloletých svedkov-poškodených B. B., W. H. a svedkyne A. K. obžalovaným k rozhodujúcim skutkovým okolnostiam, ktoré sa preniesli aj do znenia skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku, má krajský súd zato, že je na mieste poukázať na zásadné rozpory vo výpovedi obžalovaného, ktoré vierohodnosť jeho obrany rozhodujúcim spôsobom nielen spochybňujú, ba dokonca v určitých častiach jeho obrana z tohto dôvodu vyznieva nedôveryhodne.

Naviac z obsahu argumentácie obžalovaného v rámci odvolania okrem iného vyplýva, že obžalovaný síce zásadným spôsobom spochybňoval zákonnosť spôsobu vykonania výsluchu maloletých svedkov dňa 24.08.2019 vyšetrovateľom a preto považoval výsluch svedkov, predovšetkým jeho časti rozhodné pre ustálenie skutkových okolností prípadu - ako sa mal obžalovaný vyhrážať maloletým - ako nezákonne vykonaný dôkaz, no súčasne pokiaľ to bolo v jeho prospech na obsah týchto výpovedí poukázal (najmä rozpory vytrhnúc ich z kontextu) v tých častiach, v ktorých jeho časti výpovede potvrdzovali.

Napríklad obžalovaný vo svojej prvotnej výpovedi zo dňa 24.08.2019 uviedol, že keď prišli maloletí do areálu bývalých kasární, on na nich zakričal, aby prišli k nemu, či nemajú cigarety, keďže ako to tvrdí v odvolacích námietkach, v tom čase mal sedieť na zemi, čo mu mali B. s H. potvrdiť, no následne na hlavnom pojednávaní dňa 27.05.2020 už tvrdil, že on išiel rovno za nimi, lebo už ich poznal, či náhodou nemajú cigarety.

Ďalej v prvotnej výpovedi zo dňa 24.08.2019 tvrdil, že retiazku s krížikom mal od toho istého chlapca W., od ktorého mal aj cédečka, trval na tom, že retiazku mu chlapec dal (daroval), CD kazety si od neho požičal. V záložni chcel len zistiť hodnotu tých cédečiek a nechal ich tam len preto, lebo tá pani si ich chcela bližšie pozrieť, no na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27.05.2020 už uvádzal, že do záložne šiel len kvôli tomu, že jeho brat ho požiadal, aby mu kúpil telefón, na ktorý mu dal aj peniaze, no zo zápisnice o zadržaní a obmedzení osobnej slobody podozrivej osoby zo dňa 23.08.2019 po vykonaní osobnej prehliadky je zrejmé, že neboli uňho nájdené žiadne finančné prostriedky.

Z uvedeného správania sa obžalovaného sa potom javí byť nelogickým - prečo potreboval obžalovaný zisťovať hodnotu CD kaziet, ak ich chcel len pozrieť, zahrať si ich a za akým účelom si zamestnankyňa záložne tieto CD nosiče ponechávala a súčasne pritom vyhotovila aj záložnú zmluvu, v ktorej sumarizovala (evidenčne) obžalovaným predložené CD nosiče a odhadla ich hodnotu, ak ich nechcel predať.

Ďalej sám obžalovaný v rámci svojej výpovede na hlavnom pojednávaní potvrdil, že mu „ten chlapec (taký svetlý)“ CD nechcel požičať, lebo by mu to doma nedovolili, no ten druhý mal povedať, že nech povie, že ich požičal jemu - bratrancovi, no ani jeden z maloletých svedkov takúto skutočnosť vo svojej výpovedi neuvádzal, ale práve naopak, svedok B. B. opakovane tvrdil, že mu CD kazety dobrovoľne „požičať“ nechcel, lebo by mu to nikdy rodičia nedovolili a W. H. poprel, aby sa k tomu vôbec vyjadroval. Rovnako svedkyňa A. K., podľa vyjadrenia obžalovaného síce v tom čase nebola pri nich, no bola v takej vzdialenosti, že mohla všetko vidieť a počuť, ako sa k poškodeným správal (ako a o čom s nimi komunikoval), no aj napriek tomu v odvolacích námietkach tvrdí, že A. v tom čase, kedy si mal so „súhlasom poškodených“ spolu s nimi prezerať obsah ich ruksakov, tam vôbec nebola, preto ani nič nemohla vidieť, ani počuť, čo mu vo svojej výpovedi mal potvrdiť aj B. B..

Na druhej strane obžalovaný v odvolaní konfrontujúc všetky vyjadrenia svedkov poškodených B. B. a W. H. a výpovede A. K. v rámci svojich výpovedí v posudzovanom prípade veľmi podrobne a vyčerpávajúco zvýrazňuje rozpory vo výpovediach menovaných svedkov, ktoré považuje za rozpory zásadného významu pre ustálenie skutkových okolností - aké slová (vyhrážky) mal obžalovaný vo vzťahu k maloletým použiť, kedy mal tieto slová použiť, kde sa nachádzali jednotliví maloletí v čase skutku, za akých okolností maloletí otvorili svoje ruksaky - so záverom, že nebolo bez rozumných pochybností preukázané, že obžalovaný skutočne použil vyhrážky voči poškodeným, čo je podstatnou okolnosťou skutku, bez ktorej nemôže byť skonštatovaná jeho vina v posudzovanom prípade zo spáchania lúpeže. Ak súd tieto zásadné pochybnosti plynúce z rozporov vo výpovediach svedkov neodstránil, mal postupovať v súlade so zásadou „in dubio pro reo“ a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Krajský súd sa s týmto záverom obžalovaného v konfrontácii s obsahom produkovaných dôkazov nemohol stotožniť.

V prvom rade je potrebné uviesť k existujúcim rozporom vo výpovediach svedkov poškodených B. B. a W. H. a výpovede A. K., že za danej situácie, vzhľadom na vek maloletých svedkov, povahu trestnej činnosti, ktorej sa stáli obeť - je pochopiteľné a prirodzené, že svedok v dôsledku procesu zabúdania spojeného s plynutím času si nebude pamätať na všetky detaily prejednávanej veci, a to aj časového charakteru. Nie je možné od svedka spravodlivo požadovať, aby ním vnímanú udalosť opakovane aj s väčším časovým odstupom popisoval absolútne zhodne so všetkými detailmi. Naopak práve skutočnosť, pokiaľ by svedok absolútne opakovane zhodne aj s väčším časovým odstupom priebeh sporných udalostí popisoval zhodne, mohlo by to vzbudiť pochybnosti o pravdivosti jeho tvrdení, pretože takýto jeho prejav by bol v rozpore s prirodzeným procesom zabúdania spojeným s plynutím času.

Aj krajský súd odlišnosti vo výpovediach oboch poškodených, včítane svedkyne, hodnotil nielen ako dôsledok plynutia času a prirodzenej neschopnosti človeka zapamätať si každý jeden okamih útoku na jeho osobu a jeho časovú postupnosť, ale predovšetkým v dôsledku strachu, rozrušenia, či stresu s prihliadnutím na osobitosti spojené s vekom maloletých v čase skutku. Je nutné poškodeným prisvedčiť, že pokiaľ sa im zjavne vekovo, výzorovo starší a fyziologicky silnejší obžalovaný, v prítomnosti ďalších piatich, šiestich maloletých detí rómskeho etnika vyhrážal, že im ublíži na zdraví - doláme im ruky (prijebem ti) - mali dôvod sa jeho konania obávať, čo mohlo mať vplyv na vnímanie rozhodných skutkových okolností prípadu, o ktorých potom vypovedali zo svojho pohľadu a zjavne aj čiastočne rozporne.

V nadväznosti na uvedené krajský súd uvádza, že nie je potom možné súhlasiť s tvrdením obžalovaného, že súd prvého stupňa nevysvetlil, prečo uveril iba jednej z verzií skutku opísanej poškodeným W. H., resp. aj svedkyňou A. K. o spôsobe (obsahu) vyhrážok použitých obžalovaným, ktorý sa preniesol do skutkovej vety rozsudku. Práve naopak odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na uvedené tvrdenie a rovnako tak, odpoveď na tvrdenie obžalovaného, že vykonaným dokazovaním neboli bez pochybností preukázané, aby obžalovaný vôbec nejaké vyhrážky voči poškodeným použil, nakoľko výpovede maloletých svedkov z prípravného konania na hlavnom pojednávaní boli riadne postupom podľa § 270 ods. 2 Tr. poriadku prehrané ako obrazovo-zvukové záznamy, kde obaja poškodení zo svojho pohľadu potvrdili, že obžalovaný pre dosiahnutie ním zaumieneného úmyslu - prisvojiť si ich veci - mal použiť práve slovné spojenie spojené so spôsobením následku ublíženia na zdraví vo forme - dolámania rúk.

Poškodený W. H. opakovane tvrdil (v prípravnom konaní dňa 24.08.2019 ako aj na hlavnom pojednávaní), že sa im obžalovaný takto vyhrážal už v čase, keď od nich žiadal, aby mu ukázali, čo majú v ruksakoch, lebo ak neukážu, tak im „ruky doláme“, pričom sa vyjadril v množnom čísle.

Príkladom, v reakcii na obžalovaným vytykané rozpory vo výpovediach maloletých svedkov, je preto bez významu, kde mal mať W. H. uloženú retiazku, odkiaľ ju vybral, či si obžalovaný jej opaľovaním overoval jej kvalitu, rozhodujúce podľa krajského súdu je skutočnosť, že sa retiazky s priveskom obžalovaný zmocnil bez súhlasu poškodeného a to až potom, čo pred tým povedal, aby ukázali, čo majú v ruksaku ináč mu (im) doláme ruky.

V prípade poškodeného B. B. sa mal obžalovaný takto vyjadriť po tom, čo ho B. upozornil na to, že tie cédečka, ktoré si vybral, že si chce „požičať“, si požičať nemôže, nakoľko by mu to doma nedovolili - čo sám aj obžalovaný vo svojej výpovedi potvrdzuje - a keď si ich B. chcel zobrať späť, nato mal obžalovaný povedať, že „nesiahaj mi na to, lebo ti dolámem ruky“, čo vyvracia tvrdenie obžalovaného, že poškodený B. B. nikdy takéto slovné spojenie vo svojej výpovedi v prípravnom konaní nepoužil. Súčasne je pravdou, že ešte v závere tejto výpovede (zo dňa 24.08.2019) a tiež v rámci výpovede na hlavnom pojednávaní B. B. zmenil slovné spojenie, ktoré mal použiť obžalovaný, „lebo Ti prijebem“, pri zachovaní dôvodu, pre ktorý sa mu vyhrážal, aby si poškodený tie cédečka nebral (nepýtal) naspäť.

Súčasne čo sa týka obžalovaným vytykaného - spôsobu vedenia výsluchu maloletých poškodených a svedkyne vyšetrovateľom, resp. nevyhotovením doslovného prepisu ich výpovede, z ktorej bol vyhotovený obrazovo-zvukový záznam - nie je možné súhlasiť s tvrdením obžalovaného v rámci odvolacích námietok, aby vyšetrovateľ navádzal vypočúvaných svedkov na výpoveď, aby viedol výsluchy sugestívnymi otázkami, ktorými mal vopred oznámiť skutkové okolnosti prípadu vypočúvaným

osobám ešte predtým ako svedkovia vypovedali k spôsobu správania sa obžalovaného voči nim, vrátane - vyhrážok o fyzickom útoku so spôsobením následku v podobe ublíženia na zdraví - dolámaním rúk.

V prvom rade je potrebné uviesť, že z obrazovo-zvukového záznamu vyhotoveného z výpovedí maloletých svedkov (v čase výsluchu poškodení svedkovia 13 rokov a svedkyňa 12 rokov), ktorý bol riadne v súlade s ust. § 270 ods. 2 Tr. poriadku vykonaný na hlavnom pojednávaní, plynie, že sa vyšetrovateľ svedkom zjavne najskôr neumožnil vyjadriť k veci tak, aby sami spontánne vlastnými slovami uviedli, čo o veci vedia tak, ako to predpokladá ust. § 132 ods. 2 Tr. poriadku. Súčasne z obsahu výsluchu maloletých svedkov vo všetkých troch prípadoch plynie, že pri opise skutočností podstatných pre ustálenie skutkového stavu - ako sa v tom čase ešte podozrivý mal k nim správať - sa snažil vyšetrovateľ krok po kroku opakujúc priamo pred nimi pri zápise podstatného obsahu ich výpovedí do zápisnice o výsluchu - čo sami uviedli k veci, kde zjavne vzhľadom na ich vek a verbálne (rétorické) schopnosti musel priebeh výsluchu prispôbiť ich rozumovo-vôľovým schopnostiam v tom čase a opätovne sa vracal k skutočnostiam, ktoré už uviedli sami a bezprostredne ich aj požiadať o vysvetlenie rozporov plynúcich z ich predchádzajúcich vyjadrení tak, aby ich opis udalostí, ktoré mali vnímať na mieste činu, napokon nevyznel zmätočne a hlavne nebolo potrebné ich výsluchy opakovať (§ 135 ods. 1 Tr. poriadku).

Ani v jednom z výsluchov, na ktoré obžalovaný poukázal, však nebola zistená situácia, aby vyšetrovateľ za poškodených (a svedkyňu) nejakú skutkovú okolnosť doplnil, či im ju vopred v otázke podsunul, bez toho, aby oni sami pred tým neuviedli túto okolnosť. Pokiaľ vyzve maloletého svedka - poškodeného, ktorý po prvotnom vyjadrení k veci uvedie, že sa im v tom čase podozrivý vyhrážal, aby uviedol, či sa im nejako vyhrážal a k áno, aby uviedol konkrétne ako a svedok mu na tieto otázky odpovedá len holými vetami, jednoslovne, či dokonca len áno, resp. nie, bolo povinnosťou vyšetrovateľa sa vyjadrovacím schopnostiam svedka prispôbiť, a pokúsiť sa zistiť skutkový stav v náležitom rozsahu, o ktorom nebudú dôvodné pochybnosti tak, aby následne mohol súd vo veci spravodlivo rozhodnúť.

Výsluch (vo všetkých troch prípadoch) preto zodpovedal procesnému predpisu v prípade výsluchu osôb maloletých tak, ako to predpokladá ust. § 135 Tr. poriadku za účasti tam predpokladaných osôb - zákonného zástupcu a psychológa.

Krajský súd teda nezistil, pokiaľ aj nebol vykonaný výsluch štandardným spôsobom predpokladaný procesným predpisom podľa § 132 ods. 2 Tr. zákona, no zodpovedal štandardom upraveným v postupe podľa § 135 Tr. poriadku a pokiaľ ani nebol vyhotovený bezprostredne po výsluchu doslovný prepis obrazovo-zvukového záznamu vyhotoveného z výsluchov svedkov, ale bola priamo z obsahu ich výsluchu vyhotovená zápisnica, (ktorá bola zúčastneným pred podpisom prečítaná), nešlo o tak zásadné procesné pochybenie, ktoré by spôsobilo, že celý výsluch, trpí takými vadami, aby bol nezákonne vykonaný, resp. nezákonne vyhotovená zápisnica z úkonu. Inak povedané, nevznikli pochybnosti zásadného významu o obsahu dôkazu - obsahu výpovedi svedkov poškodených a svedkyne, z dôvodu - ako to namietal obžalovaný - nakoľko by mal byť spôsob vykonania výsluchu a vyhotovenia zápisnice o ich výsluch ako dôkazného prostriedku vykonaný v rozpore s procesným predpisom.

Tiež neobstojí tvrdenie obžalovaného, že neboli produkované dôkazy preukazujúce skutočnosti naplňajúce kvalifikačný moment podľa § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, že sa obžalovaný dopustil žalovaného činu na chránenej osobe - dieťaťi, inak povedané obžalovanému nebolo preukázané, že konal v skutku opísaným spôsobom práve aj preto, že poškodení neboli plnoleté osoby - podľa § 127 ods. 1 Tr. zákona, ale boli deťmi.

Vo svojich výpovediach sa totižto obžalovaný vyjadroval tak, že pri predchádzajúcich stretnutiach s jedným z poškodených (W. H.), ho mal požiadať, aby mu kúpil cigarety, keďže on sám na to ešte nemá vek.

Súčasne aj z obrazovo-zvukového záznamu vyhotoveného z výsluchu maloletých poškodených je bez rozumných pochybností viditeľné (už na prvý pohľad), včítane maloletej svedkyne A. K. (kde vo všeobecnosti je možné predpokladať, že dievčatá v adolescentnom veku konkrétne v danom prípade vo veku 12-13 rokov sú oproti chlapcom v tom istom veku zjavne fyziologicky - výzorovo - vyspelejšie), že vo všetkých troch prípadoch maloletých nejde o osoby plnoleté.

Aj samotný spôsob správania obžalovaného, kedy suverénne komunikoval - vyhrážajúc sa násilím spôsobením následku vo forme ublíženia na zdraví, aj napriek tomu, že obaja svedkovia poškodení boli pritom spolu a to aj po príchode A. K., ktorá z nich bola zjavne najsmelšia, svedčia o tom, že bol si vedomý svojej prevahy zodpovedajúcej fyziologickému vzhľadu a veku, kde sami maloletí všetci zhodne opisovali - toho „staršieho“ Róma, keďže tam s ním malo byť aj cca 5-6 detí rómskeho etnika - ako osobu plnoletú ako toho „dospelého“ Róma.

Tiež platí tak, ako to vyplýva z výpovedí poškodených, čo ani vo svojich výpovediach nepopierali (okrem svedkyne A. K.), že sa s obžalovaným poznali ešte pred skutkom, no neobstojí tvrdenie obžalovaného, že nebol dôvod, aby sa ho mali báť, keďže ho už pred tým poznali. Obaja poškodení totižto, vrátane svedkyne zhodne uvádzali, že v tom čase, kedy prehľadával ruksaky, resp. vyberal si veci, ktoré si proti ich vôli „chcel požičať“, báli sa ho, vyzeral „hrôzostrašne“ ako vypovedal svedok poškodený B. B., ktorý ako jediný z nich uviedol, že v určitom momente, (síce z pochybnosťami, ale predsa), dúfal, že mu tie DVD nosiče vráti, pričom si ani v tom rozrušení nepamätal (ako to tvrdí obžalovaný), aby obžalovanému sľuboval, že mu nasledujúci deň prinesie DVD- ečka nové. Báli sa obžalovaného práve preto, že sa správval a komunikoval tak, ako sa to napokon aj prenieslo do skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku, a nie preto, žeby išlo o „stereotyp“ vzťahu k Rómom.

Súčasne je možné len súhlasiť so záverom obžalovaného prezentovaným v odvolacích námietkach, že rodičia poškodených J. B. a B. H. vypovedali o skutočnostiach - skutkových okolnostiach týkajúcich sa správania obžalovaného voči ich deťom, len na podklade výpovedí maloletých poškodených na hlavnom pojednávaní, keďže obe zákonné zástupkyne neboli priamymi svedkami skutku na mieste činu. Súčasne však krajský súd poukazuje na to, že výpovede rodičov maloletých predsa nie sú jedinými, či dokonca rozhodujúcimi dôkazmi, na podklade ktorých bol ustálený skutkový stav. Je len logické, že sa o tejto udalosti museli s poškodenými - deťmi - spolu baviť aj pred ich výpoveďou na hlavnom pojednávaní. Napokon obe menované svedkyne zhodne (opakovane) potvrdili, že zo správania detí po skutku zistili, že boli zjavne rozrušené, kde zdôrazňovali, že sa zľakli toho, ako sa k nim obžalovaný správval, báli sa ho, čo je skutočnosť, ktorá dopĺňa výpovede maloletých poškodených, vrátane maloletej A. K..

Opierajúc sa o doposiaľ uvedené a obsah dôkazov okresným súdom prezentovaný v odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd poukazuje na to, že z vykonaného dokazovania nie je možné ustáliť akékoľvek skutočnosti, ktoré by mohli dať rozumné vysvetlenie motívu (pohnútky) poškodených si takýto príbeh o lúpežnom prepadnutí na obžalovaného vymyslieť, prečo by svedkyňa A. K. sledovala až na železničnú stanicu a natáčala obžalovaného na mobil, volala políciu, prečo by za ňou aj obaja poškodení na stanicu prišli, ak obžalovanému všetko odovzdali dobrovoľne „darovali, či požičali“ .

Nehovoriac o tom, že vyznieva úplne nelogicky, tvrdenie obžalovaného, keď potom čo chcel, aby mu otvorili ruksaky „len preto, aby mu ukázali, či nemajú cigarety“, tak prečo veci, ktoré si chcel len „požičať“ a o ktorých bol presvedčený, že majú hodnotu, bezprostredne pri prvej príležitosti sa pokúsil predať v záložni. Napokon pokiaľ by sa obžalovaný mal takto správať - vyhrážať sa maloletým poškodeným ublížením na zdraví - len kvôli tomu, aby mu otvorili ruksaky a takto od nich získal cigarety - už toto jeho konanie bez rozumných pochybností sa javí tak, že by mohlo napĺňať skutkovú podstatu žalovanej trestnej činnosti.

Za danej dôkaznej situácie podľa názoru krajského súdu je potom z hľadiska právneho posúdenia konania obžalovaného bez významu, či sa mal obžalovaný vyhrážať - dolámaním rúk poškodeným (čo všetci zhodne vo svojich prvotných výpovediach v prípravnom konaní uvádzali, kde až v podstate na hlavnom pojednávaní poškodený B. B. použil slovo „prijebem tí“) ešte predtým, ako si sám vyžiadal ruksaky od poškodených, alebo počas toho, keď si ich obsah prehliadal a prostredníctvom vyhrážok so spôsobením následku ublíženia na zdraví - vyberal si veci, ktoré si ponechá a čo si môžu zobrať späť a to aj potom, čo mu poškodený B. B. jednoznačne povedal, že si tieto veci požičať (nechať) nemôže. Samotní maloletí svedkovia (okrem maloletého B., ktorý v to aspoň dúfal) pôvodne zhodne uviedli, že neverili tomu, aby obžalovaný myslel vážne jeho tvrdenie, že nasledujúci deň v čase o 17.00 hod. sa stretnú na tom istom mieste a veci, ktoré si prisvojil, si len požičiava a vráti ich.

V nadväznosti nato logicky potom vyznieva aj vysvetlenie A. K., že k oznámeniu správania sa obžalovaného na polícii došlo predsa až potom, kedy už bolo definitívne zjavné, že CD nosiče si nepožičal, ale ich vlastne ihneď odniesol do záložne, kde sa jej ešte aj počas toho, ako sledovala až na

železničnú stanicu, slovné vyhrážal, že aj jej je rovnako pripravený ublížiť na zdraví (ako poškodeným), pokiaľ ho ešte aj v priestoroch stanice neprestane natáčať na mobil.

Je preto zjavné, čo bolo dokazovaním bez rozumných pochybností preukázané, že veci, ktoré boli zaistené u obžalovaného, resp. v záložni, získal do svojej držby bez súhlasu poškodených, ktorí zhodne rovnako ako svedkyňa K. potvrdili, že sa obžalovaného vzhľadom ako sa správal, ako s nimi komunikoval, aké slovné spojenia používal, báli, že im je schopný aj skutočne ublížiť - vzhľadom na spôsob ako sa vyjadril pred prisvojením si vecí - ukážte čo máte v ruksakoch, lebo vám polámam ruky (ako vypovedal poškodený W. H.) nesiahaj mi na to (na cedéčka, ktoré si chcel „požičať“), lebo ti dolámam ruky (ako vypovedal v prípravnom konaní poškodený B. B.).

Bolo teda bez rozumných pochybností preukázaný úmysel obžalovaného od začiatku si veci ponechať - a na ten účel aj použiť vyhrážky spôsobením ublíženia na zdraví voči osobám, o ktorých bez rozumných pochybností mohol vedieť, že sú neplnoleté, o čom svedčí aj spôsob jeho komunikácie s nimi, kde opakovane suverénne dával slovné najavo, že je pripravený aj použiť násilie voči nim na prekonanie prípadného odporu, vedomí si svojej fyzickej prevahy oproti poškodeným, dokonca aj voči A. K., keď neprestane sa chlapcov (kamarátov) zastávať, aby im vrátil ich veci, ktoré im zobral a to aj potom, čo sa ich už zmocnil.

Pokiaľ teda obžalovaný si vzal veci z ruksakov poškodených, ktoré neboli zjavne jeho a to potom, čo im mal v množnom čísle ešte pred tým povedať, že ukážte čo tam máte, inak vám dolámam ruky v prípade poškodeného W. H., resp. na prosbu poškodeného B. aby mu veci (CD kazety), ktoré z ruksaku vytiahol - lebo doma, (otec, mama) by mu nedovolili tieto veci požičať - reaguje - slovnou vyhrážkou - že nech bude ticho, lebo mu doláme ruky, resp. mu „prijebem“ - pritom ide zjavne o osobu, ktorá je staršia ako sú poškodení - jeho spôsob správania a komunikácie pri prehliadke vecí v oboch ruksakoch ako aj následného správania, kedy CD nosiče sa v podstate pri prvej príležitosti pokúsil speňažiť (v záložni záložňa) svedčia o jeho úmysle (čo zásadne spochybňuje jeho tvrdenie, že si chcel len CD nosiče požičať) od začiatku si CD nosiče prisvojiť a pre dosiahnutie tohto cieľa (úmyslu) použil slovné spojenia, ktoré mali za cieľ - aby maloletí poškodení upustili od potencionálnej obrany, lebo im doláme ruky, resp. prijebem (spôsobí ublíženie na zdraví) - čo bez rozumných pochybností v posudzovanom prípade napĺňa objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu lúpeže podľa 188 ods. 1 ods. 2 písm. d) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zákona - obžalovaný použil hrozbu bezprostredného násillia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a taký čin spáchal na chránenej osobe - dieťati, tak, ako to správne ustálil aj súd prvého stupňa.

Okresný súd si teda v posudzovanom prípade splnil povinnosť vykonané dôkazy vyhodnotiť jednotlivo, ako aj vzájomných súvislostiach, v celom ich súhrne (úplne) v súlade s pravidlami stanovenými pri hodnotení dôkazov bez toho, aby hodnotil dôkazy produkované len v neprospech obžalovaného, ako to v rámci dokazovania namietal samotný obžalovaný.

Ako už bolo skôr naznačené, krajský súd vo vzťahu k výroku o treste, konkrétne jeho výmery tak, ako ho uložil okresný súd obžalovanému v napadnutom rozsudku, zistil (aj na podklade odvolania obžalovaného), že okresný súd pochybil pri ustálení existencie poľahčujúcich, resp. priťažujúcich okolností, čo malo následne vplyv na určenie výmery trestnej sadzby a rovnako tak bol aj dôvodom pre zrušenie výroku o treste, keďže došlo v postupe okresného súdu k porušeniu ustanovení Trestného zákona a súčasne uložený trest je preto neprimeraný tak, ako to predpokladá ust. § 321 ods. 1 písm. d/, e/ Tr. poriadku.

Krajský súd sa totižto nestotožnil so záverom okresného súdu, že v danom prípade boli splnené podmienky pre priznanie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona a teda, že obžalovaný už bol v minulosti súdne trestaný tak, ako na to správne poukázal obžalovaný v odvolacích námietkach, argumentáciu ktorého si aj preto osvojil.

V posudzovanom prípade totižto platí, že pokiaľ aj bol v minulosti obžalovaný súdne trestaný (v prípade prvého odsúdenia rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/86/14 zo dňa 19.06.2014 sa na obžalovaného hľadí, akoby odsúdený nebol) a to rozsudkom Okresného súdu Humenné zo dňa 05.01.2015 sp. zn. 1T/165/2014 a ako aj rozsudkom Okresného súdu Humenné zo dňa 03.03.2000 sp. zn. 3T/5/2016, v oboch prípadoch ide o odsúdenia obžalovaného v čase, kedy sa tejto trestnej

činnosti nielen dopustil vo veku mladistvého, ale aj za túto trestnú činnosť vo veku mladistvého - osoby neplostej - bol odsúdený, pričom v oboch prípadoch mu bol síce uložený trest odňatia slobody spojený s jeho výkonom, no vo výmere trestu odňatia slobody, ktorého dĺžka neprevýšila viac ako jeden rok.

Podľa ust. § 121 ods. 1 Tr. zákona, totižto na mladistvého, ktorému bol uložený alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmiernený alebo odpustený trest odňatia slobody v dĺžke neprevyšujúcej jeden rok, sa hľadí, ako keby nebol odsúdený, dňom výkonu tohto trestu alebo dňom, keď bolo právoplatne od takého trestu alebo jeho zvyšku upustené.

Za danej situácie preto neboli splnené podmienky pre priznanie označenej príťažujúcej okolnosti, súčasne však tieto zistenia krajskému súdu neumožnili ani úvahy o tom, aby bolo možné obžalovanému priznať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona, aby pred spáchaním skutku v posudzovanom prípade viedol riadny život.

Aj keď v predchádzajúcich dvoch prípadoch sa hľadí na obvineného, ako keby odsúdený nebol - a teda platí fikcia neoddsúdenia, krajský súd považuje za potrebné v tejto súvislosti zvýrazniť, že to nemení nič na skutočnosti, že obvinený v minulosti zákon porušil a to v takej intenzite, že naplnil skutkovú podstatu úmyselného trestného činu, za čo bol uznaný vinným a bol mu aj ukladaný trest, čo svedčí o jeho postoji k dodržiavaniu všeobecne záväzných právnych predpisov, čo nesvedčí o osobe obžalovaného ako osobe, ktorá by v minulosti viedla riadny život, odvolávajúc sa pritom aj na jeho protiprávne konanie, pre ktoré bol sankcionovaný aj v zahraničí a to vo Veľkej Británii.

K možnosti zohľadneniu odsúdenia obžalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil mimo územia republiky justičnými orgánmi vo Veľkej Británii, z hľadiska naplnenia príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona krajský súd považuje za potrebné ešte zvýrazniť nasledovné.

Podľa § 7b ods. 2 Tr. zákona, sa právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní na účely trestného konania zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky, ak bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Zo znenia citovaného ustanovenia plynie - pre zohľadnenie cudzozemského rozhodnutia, štátu EÚ, na účely trestného konania - že podmienkou pre takýto postup je len obojstranná trestnosť, t.j. musí ísť o čin, ktorý je trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Pre bezchybné ustálenie záveru o obojstrannej trestnosti činov spáchaných obžalovaným, pre ktoré bol uznaný vinným a sankcionovaný súdmi v krajinách patriacich do EÚ, podľa hore uvedeného registra, je nevyhnutné riadne posúdenie skutkov (skutkových okolností), za akých sa mal dopustiť činov, pre ktoré bol odsúdený, čo znamená posúdiť justičným orgánom štátu pôvodu (v danom prípade Veľkej Británie) predloženej kópie právoplatného rozsudku, v ktorom by bol skutok riadne opísaný.

Pre zabezpečenie kópii takýchto rozsudkov sa ako procesne zákonný postup javí zisťovanie podľa § 488a ods. 2 Tr. poriadku, podľa ktorého pre účely - zohľadnenia právoplatného odsúdenia súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní - môže orgán činný v trestnom konaní alebo súd požiadať generálnu prokuratúru o zabezpečenie kópie právoplatného rozsudku a ďalších súvisiacich informácií vydaných súdom tohto členského štátu Európskej únie; kópie právoplatných rozsudkov a ďalšie súvisiace informácie sa vyžadujú vždy, ak sa postupuje podľa § 47 ods. 2 Tr. zákona.

Vzhľadom na to, že v danom prípade nejde o vec, pri ktorej by sa malo postupovať podľa § 47 ods. 2 Tr. zákona (neprihádza uloženie trestu na doživotie), ale naopak, ide o vec väzobnú, v ktorej je potrebné konať bezodkladne (§ 2 ods. 6 Tr. poriadku), krajský súd aj z pohľadu možného pomeru príťažujúcich a poľahčujúcich okolností v prospech poľahčujúcich v danom prípade považoval vykonanie hore naznačených úkonov nielen za neprimerane predlžujúce dokazovanie, keďže účel trestného konania, resp. účel trestu je možné dosiahnuť aj bez ich vykonania, no za absencie odvolania okresného prokurátora, by prípadné pričítanie uvedených odsúdení obžalovaného pri naplnení príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona bolo porušením pravidla „ zákazu zmeny k horšiemu“ upravenému v ust. § 322 ods. 3 Tr. poriadku.

Na druhej strane krajský súd mal za to, že v posudzovanom prípade bolo na mieste priznať obžalovanému ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. d/ Tr. zákona o okolnosť, že tohto skutku kladenému mu za vinu v posudzovanom prípade sa dopustil vo veku - blízkom veku mladistvého tak, ako to predpokladá ust. § 127 ods. 2 Tr. zákona, keďže skutku v posudzovanom prípade sa dopustil ešte pred tým, ako dovŕšil 21 rokov svojho veku.

Po takto vykonanom dokazovaní potom krajský súd po vyhodnotení pomeru priťažujúcich a poľahčujúcich okolností v prospech poľahčujúcich, pristúpil k určeniu druhu a výmery trestu (kde podľa § 38 ods. 3, 8 Tr. zákona sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby v posudzovanom prípade dvanásť rokov znižuje o jednu tretinu z rozdielu medzi hornou a dolnou hranicou zákonom ustanovenej trestnej sadzby, bez zmeny dolnej hranice trestnej sadzby, ktorá je sedem rokov), kde prihliadal pri úvahách o uložení trestu najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov, vyplývajúce z ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, majúci na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradenie iných od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Prihliadal aj na ust. § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Po zohľadnení hore uvedených hľadísk a kritérií a s prihliadnutím na závažnosť povahy žalovanej trestnej činnosti, nepriaznivú prognózu nápravy obžalovaného, ktorý nie je schopný sa poučiť z doteraz uložených trestov spojených aj s odňatím slobody, ale tiež prihliadajúc na prevahu poľahčujúcich okolností, aj na jeho nízky vek, potom krajský súd dospel k záveru, že uložený trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby podľa § 188 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 36 písm. d/ Tr. zákona, § 38 ods. 2,3 Tr. zákona vo výmere 7 (siedmich) rokov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia (pre predchádzajúce odsúdenia obžalovaného platí fikcia neodsúdenia), je trestom zákonným, zodpovedajúcim plne zásadám pre ukladanie trestov a odrážajúcim závažnosť protiprávneho konania obžalovaného ako aj jeho samotnej osoby.

To boli dôvody, preto ktoré krajský súd považoval odvolanie obžalovaného voči výroku o vine napadnutého rozsudku za nedôvodné a súčasne dôvody, pre ktoré krajský súd v danom prípade postupoval podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 3 Tr. poriadku a zrušil výrok o treste v napadnutom rozsudku a sám na podklade dokazovania vykonaného okresným súdom rozsudkom rozhodol tak, ako je to uvedené v jeho výroku.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.